

Arrest

nr. 223 684 van 8 juli 2019
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 30 januari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 januari 2019 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 215 658 van 24 januari 2019.

Gelet op de beschikking van 18 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMAN, die loco advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. KURUM, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Togolese nationaliteit te zijn.

Op 4 maart 2017 maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een proces-verbaal wegens opzettelijke slagen en verwondingen aan haar partner (pv. nr. AN.43.LB.027858/2017).

Op diezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Ook op diezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies).

Op 22 november 2017 maakt de verzoekende partij andermaal het voorwerp uit van een proces-verbaal, wegens aanmatiging van naam (pv. nr. 143167/2017).

Op 22 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De verzoekende partij werd gehoord op 15 januari 2019.

Op 15 januari 2019 neemt de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te hetend;

naam: A.K. (...)

voornaam: H. (...)

geboortedatum: (...).1990

geboorteplaats: /

nationaliteit: Togo

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen^, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 15.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 1, alinea 1:

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

X 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Ten laste van betrokkene werd op 04.03.2017 door de politie van Antwerpen een pv opgesteld wegens opzettelijke slagen en verwondingen aan partner (pv nr AN.43.LB.027858/2017). Op 22.11.2017 werd door de politie van Antwerpen ten laste van betrokkene een pv opgesteld wegens aanmatiging van naam (pv nr 143167/2017).

Gezien het gewelddadige en bedrieglijke karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Op 04.03.2017 werd aan betrokkene in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van drie jaar betekend.

Betrokkene zelf beweert bij een hoorrecht uitgevoerd door de politie van Antwerpen op 15.01.2019, dat hij in België een vriendin heeft genaamd K.A.C. (...) en dat hij een kind heeft met haar. Hij verklaart echter eveneens ten aanzien van de politie dat zij met het kind is vertrokken en dat hij niet meer weet waar zij nu verblijven. Hoedanook blijkt uit het RR dat K.A.C. (...), geb. (...).1995, van Togolese nationaliteit eveneens illegaal op het grondgebied verblijft. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezien samen een nieuwe toekomst opbouwen. In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf; verwijdering of terugnijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Betrokkene trachtte zich op 22.11.2017 ten aanzien van de politie van Antwerpen te identificeren met een andere naam (NI A.F. (...)). Voor deze feiten werd door de politie van Antwerpen ten laste van betrokkene een pv opgesteld wegens aanmatiging van naam (pv nr 143167/2017).

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.03.2017 en van 22.11.2017 die hem betekend werden. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 04.03.2017.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Ten laste van betrokkene werd op 04.03.2017 door de politie van Antwerpen een pv opgesteld wegens opzettelijke sameng en verwondingen aan partner (pv nr AN.43.LB.027858/2017). Op 22.11.2017 werd door de politie van Antwerpen ten laste van betrokkene een pv opgesteld wegens aanmatiging van naam (pv nr 143167/2017). Gezien het gewelddadige en bedrieglijke karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 15.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek-.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaart sedert 2016 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf; verwijdering of terugnijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene trachtte zich op 22.11.2017 ten aanzien van de politie van Antwerpen te identificeren met een andere naam (NI A.F. (...)). Voor deze feiten werd door de politie van Antwerpen ten laste van betrokkene een pv opgesteld wegens aanmatiging van naam (pv nr 143167/2017).

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.03.2017 en van 22.11.2017 die hem betekend werden. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 04.03.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Ten laste van betrokkene werd op 04.03.2017 door de politie van Antwerpen een pv opgesteld wegens opzettelijke slagen en verwondingen aan partner (pv nr AN.43.LB.027858/2017). Op 22.11.2017 werd door de politie van Antwerpen ten laste van betrokkene een pv opgesteld wegens aanmatiging van naam (pv nr 143167/2017). Gezien het gewelddadige en bedrieglijke karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 15.01.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij niet kan terugkeren naar Togo omdat hij daar in gevaar zou zijn, maar dat zijn asielaanvraag in Zwitserland zou zijn afgewezen. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Togo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan^

Betrokkene werd gehoord op 15.01.2019 door de politiezone van Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene trachtte zich op 22.11.2017 ten aanzien van de politie van Antwerpen te identificeren met een andere naam (NI A.F. (...)). Voor deze feiten werd door de politie van Antwerpen ten laste van betrokkene een pv opgesteld wegens aanmatiging van naam (pv nr 143167/2017).

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.03.2017 en van 22.11.2017 die hem betekend werden. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 04.03.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij/zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens

zijn dat hij/zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Nazicht op 16 januari 2019 van de Eurodac-databank, toont aan dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij op 18 februari 2015 reeds geregistreerd werden in Zwitserland, in het kader van een asielaanvraag.

Op 17 januari 2019 neemt de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie een beslissing tot het vasthouden op een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

Nog op 17 januari 2019 wordt een verzoek tot terugname gericht aan de Zwitserse overheden, op grond van artikel 18.1. d) van de Dublin III-verordening.

Op 21 januari 2019 neemt de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie een nieuwe beslissing tot het vasthouden op een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

Op 22 januari 2019 informeren de Zwitserse autoriteiten de verwerende partij dat zij weigeren de verzoekende partij terug te nemen, omdat haar verzoek om internationale bescherming door hen eerder werd afgewezen.

Op 24 januari 2019 verwerpt de Raad het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de bestreden beslissing bij arrest nr. 215 658.

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 33 van de Conventie van Genève juncto de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Het middel luidt als volgt:

"Le requérant reproche à la partie adverse de ne pas avoir examiné in concreto - ni, d'ailleurs, in abstracto - le risque de traitements inhumains et dégradants qu'il pourrait subir en violation de l'article 3 de la CEDH en cas de retour forcé dans son pays d'origine.

En effet, le requérant a introduit, avant son arrivée sur le territoire belge, une demande d'asile en Suisse¹. Dès lors, l'Office des Etrangers savait, ou devait savoir, que le requérant risquerait de subir des traitements prohibés sur pieds de l'article 3 de la CEDH en cas de retour au Togo.

Enfin, rien ne permet d'affirmer enfin que les autorités suisses accepteraient le transfert du requérant sur le territoire et que le principe de non refoulement prévu par l'article 33 de la convention de Genève sera bien respecté.

Il apparaît donc que la motivation de l'acte administratif querellé ne repose pas sur des faits exacts conformément aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

ii. Demande, de protection internationale, en Suisse

L'ordre de quitter le territoire mentionne clairement qu'il y a lieu de remettre le requérant aux autorités nationales.

Or, le requérant a mentionné aux policiers, lors de son arrestation, avoir introduit une demande de protection internationale en Suisse et qu'il craignait pour sa vie en cas de retour dans son pays d'origine.

Malgré ses déclarations, le requérant a été transféré au centre fermé pour illégaux de Vottem. Le requérant a alors repris contact avec une organisation d'aide aux réfugiés.

Par un courriel du 17 janvier 2019, une réponse est parvenue au centre fermé de Vottem :

*« Madame, Monsieur, **

Nous venons d'être saisis en urgence par Monsieur A. (...), actuellement en détention dans un de vos centres fermés pour requérants d'asile en Belgique.

Nous confirmons avoir traité son dossier d'asile, en procédure de réexamen.

Le concerné a déposé une demande d'asile auprès de Secrétariat d'État aux migrations (SEM), en Suisse, en date du 17.02.2015, rejetée le 13.03.2015.

Référence du dossier au SEM sous N 634 887.

Numéro de personne : 19134368.

Le recours interjeté par ce dernier a été rejeté par le Tribunal Administratif Fédéral suisse.

Nous avons introduit une demande de réexamen de la décision de son renvoi en date du 30.03.2016, rejetée le 8.04.2016.

Par la suite, nous avons perdu tout contact avec le prénommé, jusqu'à son appel depuis la Belgique.

Nous demeurons à votre disposition pour tout renseignement complémentaire.

Veuillez agréer Madame Monsieur, nos salutations distinguées. ».

Au vu de ce courrier, plusieurs observations peuvent être formulées.

Il semble clair que le requérant a introduit une demande de protection internationale en Suisse le 17 février 2015.

Une demande de réexamen de la décision a également été effectuée.

Cette demande a été rejetée le 8 avril 2016.

Cependant, il ne peut être affirmé avec certitude que la demande de protection internationale du requérant a été définitivement rejetée par les autorités suisses.

Ainsi, le droit suisse permet-il peut-être l'introduction d'un nouveau recours et qu'en conséquence, les autorités suisses resteraient compétentes pour traiter la demande d'asile du requérant.

Il appartenait donc à l'Office des Etrangers d'effectuer une analyse du risque de violation de l'article 3 de la CEDH en cas d'expulsion dans son pays d'origine. Cette analyse du risque n'a hélas pas été effectuée puisqu'il n'existe aucune référence à l'introduction de sa demande de protection internationale en Suisse.

iii. Arrêt du 24 janvier 2019 de Votre. Conseil

Votre conseil a notamment rejeté le recours du requérant pour les motifs suivants :

« gaat ze er volledig aan voorbij dat de bestreden beslissing geen overdrachtsbesluit is maar wel een bevel om et grondgebied te verlaten, waarbij de verzoekende partij zal worden verwijderd naar haar herkomstland, in casu Togo.

In zoverre de verzoekende partij stelt te vrezen voor haar leven in het geval van een terugkeer naar Togo, stelet de Raad samen met de verwerende partij vast dat de verzoekende partij slechts zeer vage en summiere verklaringen heeft afgelegd. Zoals zij ook in haar verzoekschrift herhaalt, beperkt zij zich entoe te stellen dat zij aan de politie heeft verklaard dat zij een beschermingsverzoek in Zwitserland het ingediend en dat zij vresst voor haar leven in het geval van een terugkeer naar haar land van herkomst.

dienaangaande motiveert de verwerende partij dat de asielaanvraag van de verzoekende partij in Zwitserland definitief werd afgewezen, hetgeen de verzoekende partij ook zelf erkent in haar verzoekschrift. de vrees die de verzoekende partij aldus geuit heeft ten aanzien van haar herkomstland werd aldus niet voldoende bechouwd om haar een beschermingsstatuut toe te kennen. verder haalt de verzoekende partij geen concreet elementen aan waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer zal worden van een in artikel 3 van het EVRM bedoelde handeling. zij blijft hiertoe volledig in gebreke. ze brengt geen enkel stuk aan ter slaving van haar bewering en evenmin legt zij een stuk neer die ook maar doet vermoeden dat zij in Togo het risico zou lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. »

Le requérant ne peut marquer son accord sur cette motivation. En effet, il est exact que le requérant a bien introduit une demande de protection internationale, tel que le permet de le démontrer le dossier administratif.

Cependant, le requérant n'a pas effectué de vagues déclarations concernant un risque de subir des traitements inhumains ou dégradants. Bien au contraire, le seul fait de déclarer qu'il a introduit une demande de protection internationale permet bien d'affirmer qu'il risque de subir des traitements prohibés par l'article 3 de la CEDH en cas de retour dans son pays d'origine.

Dès lors, au moment d'adopter l'acte attaqué, l'Office des Etrangers avait (ou devait avoir) connaissance du fait que le requérant avait introduit une demande d'asile en Suisse et a, dans ce cadre, entendu faire valoir avoir quitté son pays d'origine et/ou en demeurer éloigné, en raison d'une crainte de persécution et/ou du risque qu'il encourt de subir, dans ce pays, des traitements prohibés par l'article 3 de la CEDH, au regard de la situation générale y prévalant et/ou de circonstances propres à son cas.

Or, la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'Homme (ci-après : la Cour EDH) enseigne que dans la mesure où, afin de vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements allégué par une partie requérante envers un pays, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de celle-ci dans ledit pays, non seulement compte tenu de la situation générale qui y prévaut mais également en raison des circonstances propres au cas de la partie requérante³.

La partie requérante doit, en ce qui concerne tant la situation générale dans un pays que les circonstances propres à son cas, disposer de la possibilité matérielle de les faire valoir en temps utile⁴, quod non en l'espèce.

Enfin, rien ne permet d'affirmer que la demande de protection internationale du requérant a bien été rejetée définitivement en Suisse. Certes, un recours a bien été effectué qui semble-t-il, n'a pas abouti.

Cependant, il ne peut être affirmé, avec certitude, qu'il n'existe pas, en droit suisse, un nouveau recours contre la décision de refus d'accorder une protection internationale.

iv. Principe de non-refoulement prévu dans le convention de .Genève

Le requérant a introduit une demande d'asile en Suisse.

Or, dans l'état actuel des choses, rien ne permet d'affirmer que les autorités suisses accepteront le retour du requérant.

En réalité, il doit ressortir clairement du dossier administratif du requérant et de l'ordre de quitter le territoire qui lui est délivré à quel Etat sa reprise est sollicitée et quelle est sa situation administrative dans cet Etat.

En effet, le risque de refoulement contraire à la Convention de Genève dépend notamment des données suivantes :

Le requérant a-t-il introduit une demande d'asile dans cet Etat ?

Cette demande d'asile est-elle toujours en cours ou a-t-elle été négativement clôturée ?

Le traitement des demandeurs d'asile et le respect des directives européennes de qualification et de procédures d'octroi du statut de réfugié, sont-elles respectées dans cet Etat ? Le requérant fait-il l'objet d'un ordre de quitter le territoire dans l'Etat par lequel la reprise est envisagée ?

En l'absence de clarté et de certitude sur les intentions de la Suisse, tout retour vers ce pays constitue une violation de l'article 33 de la Convention de Genève."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen :

"Er dient opgemerkt te worden dat het huidige verzoekschrift nagenoeg identiek is aan het verzoekschrift dat werd ingediend op 20.01.2019 om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 15.01.2019. Er kan dan ook verwezen worden naar arrest nr. 215658 van de RvV van 24.01.2019 waarbij deze vordering werd verworpen. In het verzoekschrift tot nietigverklaring heeft verzoekende partij echter wel nog kritiek op dit arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij stelt dat het feit dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming indiende wijst op een risico op behandeling strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoekende partij stelt dat zij de specifieke elementen in haar geval die wijzen op een risico op behandeling strijdig met artikel 3 EVRM tijdig moet kunnen doen gelden, wat niet het geval zou zijn geweest. Hierbij gaat zij verder dat niet met zekerheid kan gesteld worden dat haar verzoek om internationale bescherming definitief werd afgewezen. Vervolgens stelt zij dat het beroep tegen de weigeringsbeslissing negatief werd besloten maar dat niet met zekerheid kan gezegd worden dat er niet nog een verder beroep mogelijk is. In dit verband dient erop gewezen te worden dat, indien verzoeker daadwerkelijk nog een verder beroep heeft ingesteld tegen het arrest in het kader van zijn beroep tegen de weigeringsbeslissing inzake zijn verzoek om internationale bescherming, hij dit zelf met zekerheid

zou weten te zeggen en hier ook bewijzen van zou weten neer te leggen. Dit blijkt echter niet het geval. Er is dan ook geen reden om te twifelen aan de informatie van de Zwitserse autoriteiten die stellen dat zijn verzoek werd afgewezen. Bovenstaande kritiek doet dan ook geen afbreuk aan de vaststellingen van de Raad met betrekking tot het verzoek in Zwitserland en bijgevolg het onderzoek naar artikel 3 EVRM in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst. De middelen zijn niet gegrond."

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471).

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op een eenvoudige wijze in de bestreden beslissing worden gelezen, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover de verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt niet.

In antwoord op de concrete kritiek van de verzoekende partij, stelt de Raad vast dat de verwerende partij wel degelijk een onderzoek heeft doorgevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en dat zulks ook blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing.

Zo motiveert de bestreden beslissing:

"Betrokkene werd gehoord op 15.01.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij niet kan terugkeren naar Togo omdat hij daar in gevaar zou zijn, maar dat zijn asielaanvraag in Zwitserland zou zijn afgewezen. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Togo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan."

Uit het voormelde blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij dat zij een asielaanvraag heeft ingediend in Zwitserland en dat zij verklaarde een gevaar te lopen in Togo.

Waar de verzoekende partij stelt dat er geen enkele garantie is dat Zwitserland de overdracht zal aanvaarden en dat het principe van non-refoulement zoals geformuleerd in artikel 33 van de Conventie van Genève zal worden gerespecteerd, gaat ze er volledig aan voorbij dat de bestreden beslissing geen overdrachtsbesluit is maar wel een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de verzoekende partij zal worden verwijderd naar haar herkomstland, namelijk Togo.

In zoverre de verzoekende partij stelt te vrezen voor haar leven in het geval van een terugkeer naar Togo, stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat de verzoekende partij slechts zeer vage en summiere verklaringen heeft afgelegd. Zoals zij ook in haar verzoekschrift herhaalt, beperkt zij zich ertoe te stellen dat zij aan de politie heeft verklaard dat zij een beschermingsverzoek in Zwitserland heeft ingediend en dat zij vreest voor haar leven in het geval van een terugkeer naar haar land van herkomst. Dienaangaande motiveert de verwerende partij dat de asielaanvraag van de verzoekende partij in Zwitserland definitief werd afgewezen, hetgeen de verzoekende partij ook zelf erkent in haar verzoekschrift en hetgeen blijkt uit de stukken van het administratief dossier. De vrees die de verzoekende partij aldus geuit heeft ten aanzien van haar herkomstland werd aldus niet voldoende beschouwd om haar een beschermingsstatuut toe te kennen. Verder haalt de verzoekende partij geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer zal worden van een in artikel 3 van het EVRM bedoelde handeling. Zij blijft hiertoe volledig in gebreke. Ze brengt geen enkel stuk aan ter staving van haar bewering en evenmin legt zij een stuk neer dat ook maar doet vermoeden dat zij in Togo het risico zou lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

De vage en summiere verklaringen van de verzoekende partij laten niet toe vast te stellen dat de verzoekende partij het gevaar loopt te worden onderworpen aan een schending van artikel 3 van het EVRM. Het louter indienen van een verzoek om internationale bescherming op zich toont risico op een behandeling in strijd met deze bepaling aan, daargelaten bovenstaande bemerking dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming is afgerond. De verzoekende partij toont evenmin aan dat zij niet de kans kreeg om specifieke elementen die wijzen op een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM tijdig te doen gelden en zij laat bovendien ook in het kader van haar verzoekschrift aan dergelijke specifieke, concrete elementen ter kennis te brengen.

Waar zij lijkt aan te voeren dat er geen zekerheid bestaat over het feit of haar verzoek om internationale bescherming definitief werd afgewezen, ziet de Raad niet in waarom dient te worden getwijfeld aan de informatie die werd verstrekt door de Zwitserse autoriteiten, die aangeven dat het dossier werd afgesloten met een negatieve beslissing. De verzoekende partij toont het tegendeel niet aan, terwijl van haar kan worden verwacht - zoals de verwerende partij correct aangeeft in haar nota – dat zij een bewijs zou kunnen neerleggen van een eventuele nieuwe beroepsprocedure. De verzoekende partij verklaart niet, laat staan bewijst, dat zij een nieuw beroep zou hebben ingediend tegen de weigeringsbeslissing, nadat het oorspronkelijke beroep werd verworpen door de Zwitserse rechtbank zoals zij zelf aangeeft in haar verzoekschrift en hetgeen ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier.

Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de situatie in Zwitserland en het eventuele gevaar op non-refoulement is niet dienstig, nu huidig terugkeerbesluit geenszins voorziet in een terugkeer naar Zwitserland, maar enkel naar het land van herkomst. Een schending van artikel 33 van de Conventie van Genève wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU